

Knjiga proroka Daniela - broj šezdeset i tri

S onu stranu Millerovih karata: islam, istražni sud i konačno kušanje

Jeff Pippenger

2024-01-27

Obaviješteni smo da je „Bog usmjerio um Williama Millera na proročanstva i dao mu veliku svjetlost o knjizi Otkrivenja“. Miller je, zbog povijesti u kojoj je bio podignut, bio spriječen razumjeti „veliku svjetlost“ koja se nalazi u dvanaestom, trinaestom, šesnaestom, sedamnaestom i osamnaestom poglavlju Otkrivenja, jer su ta poglavlja prepoznavala djelovanje proročkih kraljevstava, što on sa svoje povijesne točke gledišta nije mogao vidjeti.

Svjetlost koja je Milleru dana o knjizi Otkrivenja bili su Crkve, Pečati i Trube, a posljednje tri Trube, koje su označene kao „tri Jao“, prikazane su na dvije Habakukove ploče. „Velika svjetlost“ dana Milleru u knjizi Otkrivenja odnosi se na ulogu islama u biblijskom proročanstvu. Ipak, čak je i ta „velika svjetlost“ bila ograničena njegovim povijesnim okruženjem.

„Sedam azijskih crkava predstavljaju povijest Kristove Crkve u njezinih sedam oblika, u svim njezinim zavojima i preokretima, u svoj njezinoj blagodatnosti i nevolji, od dana apostola pa sve do svršetka svijeta. Sedam pečata predstavljaju povijest djelovanja sila i kraljeva zemaljskih nad Crkvom te Božje zaštite njegova naroda tijekom istoga razdoblja. Sedam truba predstavljaju povijest sedam osobitih i teških sudova poslanih na zemlju, odnosno na Rimsko kraljevstvo. A sedam čaša jesu sedam posljednjih zala poslanih na papinski Rim. S time su pomiješani i mnogi drugi događaji, utkani poput pritoka, te ispunjuju veliku rijeku proroštva, dok se naposljetku sve ne ulije u ocean vječnosti.“

„To je, po mojem mišljenju, nacrt Ivanova proročanstva u knjizi Otkrivenja. A čovjek koji želi razumjeti ovu knjigu mora temeljito poznavati druge dijelove riječi Božje. Slike i metafore upotrijebljene u ovom proročanstvu nisu sve objašnjene u njemu samome, nego se moraju naći u drugim prorocima i protumačiti u drugim odlomcima Svetoga pisma. Stoga je očito da je Bog odredio proučavanje cjeline, čak i radi stjecanja jasnoga razumijevanja bilo kojega dijela.“
William Miller, Miller's Lectures, svezak 2, predavanje 12, 178.

Primijetite da je Miller razumio sedam posljednjih zala kao sedam sudova nad papinskim Rimom. Nije mogao razumjeti da je papinskom Rimu zadana smrtna rana koja je trebala biti iscijeljena. Sedam truba prepoznao je kao „povijest sedam osobitih i teških sudova poslanih na zemlju, ili rimsko kraljevstvo“, ali nije bio u stanju razabrati razliku između kraljevstava poganskoga i papinskoga Rima. Stoga je njegova sposobnost da uoči razliku između prve četiri trube i posljednje tri trube bila ograničena.

Miller nije bio u stanju prepoznati da su sudovi podignuti protiv Rima bili Božji odgovor na nametanje nedjelje, jer su mileriti u svojoj povijesti još uvijek bogoslužili nedjeljom. Miller je bio u pravu prepoznajući da su trube bili sudovi nad Rimom, ali je posebno razlog zbog kojega su ti sudovi bili doneseni, kao i razlika između prve četiri i posljednje tri trube, bio ograničen ili nije

postojao. S tim ograničenim pogledom, „dragulj” triju jao Islamu i dalje je bio uključen na karte koje su bile usmjerene Božjom rukom i ne bi ga trebalo mijenjati.

Prosvijetljeno razlučivanje omogućuje „mudrom” proučavatelju proročanstva da prepozna kako Bog nije samo nadahnuo svete ljude koji su pisali Bibliju, nego je također upravljao radom ljudi koji su preveli Bibliju kralja Jakova, te izričito kaže da je primijenio istu vrstu božanskog nadzora u izradi dviju svetih karata.

Millerov „dragulj” petoga, šestoga i sedmoga trubljenja (islama) sjaji deset puta jače u posljednjim danima, jer prepoznaje predmet završnog Ponoćnog poklika. Predmet Ponoćnog poklika u mileritskoj povijesti bio je datum završetka proročkih razdoblja, i u tom je smislu poruka „Ponoćnog poklika” posljednjih dana (koja je poruka islama trećega Jaoa) bila predložena datumom 22. listopada 1844. Taj datum u mileritskoj povijesti predložava uskoro dolazeći nedjeljni zakon, a i 22. listopada 1844. i nedjeljni zakon bili su predloženi križem, koji je bio završetak Kristova trijumfalnog ulaska.

Millerov „dragulj” petoga, šestoga i sedmoga trubljenja (islam), sja deset puta jače u posljednjim danima, jer poistovjećuje islam u suglasju s temom posljednjega reformnog pokreta, a to je islam trećega Jao. Stoga je, kao tema završnoga reformnog pokreta sto četrdeset i četiri tisuće, bio predložan temom svakoga od prethodnih reformnih pokreta, bilo da je riječ o temi „uskrsnuća” u Kristovu reformnom pokretu, temi „proročkoga vremena” u povijesti milerita, temi „kovčega Božjega” u Davidovu reformnom pokretu ili temi „saveza” u Mojsijevu reformnom pokretu.

Bilo da je riječ o događaju križa, datumu 22. listopada 1844. ili raznim temama reformacijskih pokreta, svaki je datum i svaka tema predstavljala pitanje kušnje života ili smrti za naraštaj toga vremena. Millerov „dragulj” o trima nevoljama islama pitanje je kušnje života ili smrti, kako je to prikazano u prisposobi o deset djevice u smislu „ulja”. Millerovi su dragulji na početku njegova sna sjali kao sunce, ali su na kraju njegova sna sjali „deset puta jače”. Millerovi su dragulji bili poput kerozina (ulja za svjetiljke) u povijesti milerita, no danas su ti dragulji raketno gorivo!

Mileriti su razumjeli i ispravno primijenili vremensko proročanstvo o islamu drugoga Jao, koje se ispunilo 11. kolovoza 1840., ali njihovo razumijevanje trećega Jao, koje je Sedma truba, nije moglo vidjeti dolazak trećega Jao kao suda nad šestim kraljevstvom biblijskoga proročanstva, jer nisu vidjeli peto kraljevstvo, a kamoli šesto kraljevstvo biblijskoga proročanstva. Ipak, „veliko svjetlo” o Otkrivenju koje je dano Milleru treba zasjati deset puta jače u „Ponoćnom pokliku” posljednjih dana.

Istine prikazane na Habakukovim dvjema pločama u biti su istine koje su se ispunile u prošloj povijesti. Karte se temelje na vremenskim proročanstvima koja je Miller bio naveden sabrati, a sva su ta vremenska proročanstva završila do 1844. godine. Ta će vremenska proročanstva sjati jače u posljednjim danima, jer će se vidjeti da su jednako točna danas kao što su bila u mileritskoj povijesti, ali ne sadrže nikakva izravna vremenska predviđanja za posljednje dane. Ona, međutim, pružaju ponavljajuće proročke tipove povijesti koje su predstavljala u prošlosti, ali s nekoliko Millerovih dragulja buduća su predviđanja izravno prikazana.

Djelo Kristovo u nebeskom svetištu, koje je započelo 1844. godine, nastavlja se sve dok to djelo ne bude dovršeno. Proročanstvo o dvije tisuće i tri stotine dana, i djelo čišćenja koje je ono označilo, još je uvijek „u procesu ispunjenja”, kako sestra White izjavljuje u vezi s rijekama Ulai i Hiddekel, tako da to proročanstvo ima ispunjenje na svršetku svijeta.

„Svjetlo koje je Daniel primio od Boga dano je osobito za ove posljednje dane. Viđenja koja je vidio na obalama Ulaja i Hiddekelja, velikih rijeka Šinara, sada su u procesu ispunjenja, i svi prореčeni događaji uskoro će se zbiti.” Testimonies to Ministers, 112.

Dijelovi viđenja iz sedmog i osmog poglavlja Daniela, koji se nalaze na dvije ploče, još su budući, jer oba prepoznaju službu Krista u Svetištu. Ipak, povijesti kraljevstava biblijskog proročanstva u ta dva poglavlja završavaju time što papinski Rim prima svoju smrtonosnu ranu. „Kamen“ koji je „odvaljen od gore bez ruku“ i osmo kraljevstvo iz Daniela dva još su budući. Ali većina onoga što je prikazano na tablicama u vezi s drugim, sedmim i osmim poglavljem Daniela već se ispunila.

Kristovo djelo u Svetištu i treći jao islama u biti su dva predmeta koja predstavljaju proročku povijest nakon vremena milerita. Uz te dvije teme stoji i povijest posljednjih dana, koja je predložena kada se obje karte dovedu zajedno na jednu crtu. Kada se to učini, prvo razočaranje iz 1843., kako je prikazano na prvoj karti, nalazi svoj ispravak na drugoj karti. Zajedno one proizvode i prepoznaju „skrivenu povijest” Sedam gromova, koja se sada otpećuje u vezi s otpećivanjem Otkrivenja Isusa Krista.

Ta je „skrivena povijest” ustrojena na „istini”, koja su tri hebrejska slova koja, kada se spoje, tvore riječ „istina”. Ta je riječ sastavljena od prvoga, trinaestoga i posljednjega slova hebrejskoga alfabeta te predstavlja Isusa ne samo kao Istinu, nego i kao Alfu i Omegu. Ta „skrivena povijest” započinje i završava razočaranjem, a u sredini ima pobunu, jer je „trinaest” broj koji predstavlja pobunu.

Godina 1843., prikazana na prvom dijagramu, označava prvo razočaranje i dolazak vremena zakašnjenja. Vrijeme zakašnjenja vodi do dolaska poruke Ponoćnog poklika, gdje se očituje pobuna ludih djevica. Poruka Ponoćnog poklika potom se objavljuje sve do posljednjeg razočaranja. Ta se „skrivena povijest” Ponoćnog poklika ponavlja (doslovce, do posljednjeg slova) u posljednjim danima.

„Često mi se skreće pozornost na prispodobu o deset djevica, od kojih je pet bilo mudrih, a pet ludih. Ova prispodoba ispunila se i ispunit će se do u najsitnije pojedinosti, jer ima posebnu primjenu za ovo vrijeme i, poput poruke trećega anđela, ispunila se i nastaviti će biti sadašnja istina do svršetka vremena.” Review and Herald, 19. kolovoza 1890.

Ako se ispravno razumije, prethodna izjava pokazuje da je jedina skupina ljudi u posljednjim danima koja ima mogućnost biti ili luda ili mudra djevica skupina unutar naroda koji je pretrpio razočaranje. To razočaranje proizvodi vrijeme odgode, a prispodoba koja se „ispunila i ispunit će se do samoga slova” počiva na učincima koji se iznutra proizvode u djevicama tijekom vremena odgode koje započinje razočaranjem. To razočaranje koje je „dva svjedoka” usmrtilo na ulici grada i svelo ih na mrtve, suhe kosti u dolini smrti dogodilo se 18. srpnja 2020. Adventizam, uglavnom,

nije bio uključen u to razočaranje. Ako išta, slavili su neuspjelo predviđanje dok su „dva svjedoka” ležala ubijena na ulici. Do samoga slova znači „do samoga slova”.

U mileritskoj povijesti prijašnji saveznički narod (protestantizam) slavio je neuspjelo predviđanje iz 1843. godine (prvo razočaranje), i u tom su trenutku protestanti prešli granice svoga vremena kušnje. Vrijeme kušnje započelo je 11. kolovoza 1840., kada je silni anđeo iz Otkrivenja 10 sišao pri ispunjenju vremenskoga proročanstva drugoga Jaoa (islama). Protestanti su pri prvom razočaranju odbacili proročko vrijeme, jer im je pogrešno predviđanje pružilo izgovor da više ne traže istinu. Tema svih oznaka na putu u mileritskoj povijesti bila je „vremensko proročanstvo”.

Dana 11. rujna 2001. anđeo iz Otkrivenja osamnaest sišao je pri ispunjenju proročanstva o trećem Jao (Islam). Tema svih označenih točaka u posljednjim danima jest Islam. Prvo razočaranje označava završetak čišćenja naroda nekadašnjega saveza, budući da je narodu nekadašnjega saveza tada bio pružen izgovor da više ne traži istinu. Tada je započelo vrijeme kušnje za „djevice” posljednjih dana, jer je kušanje naroda nekadašnjega saveza, koje je započelo silaskom anđela, završilo pri prvom razočaranju. Tako je započelo kušanje onih koji su prikazani kao djevice, a taj će proces kušnje na koncu očitovati jesu li djevice lude ili mudre.

Između prvoga i posljednjega razočaranja nalazi se poruka Ponoćnoga poklika. Tema poruke Ponoćnoga poklika za milerite bilo je „vrijeme”, a tema poruke Ponoćnoga poklika u posljednjim danima jest „islam”. U Millerovu snu on biva probuđen povikom (poklikom), a u to vrijeme njegovi dragulji sjaje deset puta jače nego što su prije sjali. Dragulji na kartama koji izravno prepoznaju predviđanje za posljednje dane jesu islam i istražni sud. Prema tomu, kušnje „poruke” Ponoćnoga poklika i „iskustva” predstavljenoga istražnim sudom nisu za prijašnji saveznički narod, nego za one koji ispovijedaju da su posljednje djevice.

Prikaz koji nastaje kada se obje karte dovedu zajedno, a koji prepoznaje povijest od prvoga do posljednjega razočaranja, pokazuje da se u vremenu kada se odvija „skrivena povijest” Sedam Gromova izvršava završno djelo istražnoga suda. To završno djelo jest pečačenje sto četrdeset i četiri tisuće, i ono se zbiva tijekom „teških vremena” iz Daniela devet, tijekom gnjevljenja naroda u Otkrivenju jedanaest, zadržavanja „četiriju vjetrova” iz sedmoga poglavlja Otkrivenja, „zaustavljanja silnoga vjetra u dan istočnoga vjetra” iz dvadeset i sedmoga poglavlja Izaije, te obuzdavanja „gnjevnoga konja koji nastoji otrgnuti se i donijeti smrt i razorenje” svijetu. Svi ti proročki svjedoci predstavljaju islam trećega Jaoa, kako je prikazan na svetim kartama.

Tri glavna elementa dviju svetih karata iz Habakuka koja se posebno odnose na događaje koji su bili budući u odnosu na objavljivanje tih karata jesu pečačenje sto četrdeset i četiri tisuće, islam i ispunjenje prispodobe o deset djevica. Karte prepoznaju proces kušnje i pečačenja i jednoga „iskustva” i jedne „poruke”. Iskustvo potrebno za ludu djevicu jest „Krist u vama, nada slave”, što predstavlja savršenstvo koje je predloženo sa sto četrdeset i četiri tisuće.

Čak i otajstvo koje je bilo skriveno od vjekova i od naraštaja, a sada je očitovano njegovim svetima: kojima je Bog htio obznaniti što je bogatstvo slave ovoga otajstva među poganima; a to je Krist u vama, nada slave: Njega propovijedamo, opominjući svakoga čovjeka i poučavajući svakoga čovjeka u svoj mudrosti, da svakoga čovjeka prikažemo savršenim u

Kristu Isusu. Kološanima 1:26–28.

Sto četrdeset i četiri tisuće prikazani su kao skupina ljudi koja je izišla iz „ropstva“. Ropstvo koje je izravno prikazano u knjizi Otkrivenja jest ropstvo mrtvila na ulici tijekom tri i pol dana, kako je prikazano u jedanaestom poglavlju Otkrivenja. Ropstvo simbolične smrti predstavlja „sedam vremena“ iz Levitskog zakonika dvadeset šest, a to ropstvo zahtijeva očitovanje pokajanja, kao što je prikazano Danielovom molitvom u devetom poglavlju.

Kada mrtve suhe kosti budu vraćene u život, one se odmah podižu kao „zastava“. U smrti su bile bez Krista u sebi, nade slave. Dio njihova potrebnog pokajanja bilo je njihovo priznanje da su hodile protivno Bogu te da je Bog hodio protivno njima. Kada ispune zahtjeve proročki označene, Krist tada „iznenada dolazi u svoj hram“, i postiže se „iskustvo“ koje je potrebno da bi se bilo članom zastave koja se tada podiže.

„Iskustvo“ koje je prikazano kada se dvije karte dovedu zajedno, ostvaruje se završnim Kristovim djelom u nebeskom svetištu. To „iskustvo“ predstavljeno je viđenjem „mareh“, koje je viđenje „pojave“. „Poruka“ koja je potrebna jest viđenje „chazon“, proročke povijesti. Ta je „poruka“ prepoznata kao poruka o Božjem predstojećem sudu nad pobunjenim svijetom, koji se izvršava putem islama trećega Jao.

Godine 1856. Gospodin je nastojao dovršiti obnovu duhovnoga Jeruzalema u adventizmu. Pod dolaskom triju anđela od 1798. do 1844., mileritski je hram bio sagrađen na temeljima, prikazan kao „dragulji“ u Millerovu snu, kako su ga predstavljale proročke istine na dvjema pionirskim kartama (1843. i 1850.) koje su ispunile drugo poglavlje Habakuka. Zatim je poveo svoj narod da podigne zid svojega zakona o suboti sedmoga dana i vratio ih na „stare staze“ drevnoga Izraela kako bi dovršio djelo „ulice po kojoj se ima hoditi“. ALI, stara je staza uključivala nauk, proročanstvo, koje je bilo određeno da ih iskuša i odvoji. Godine 1863. adventizam je pao na kušnji „sedam vremena“ te je počeo lutati pustinjom Laodiceje.

22. listopada 1844. predožnačuje uskoro nadolazeći nedjeljni zakon, a pri nedjeljnom zakonu izvršit će se djelo predstavljeno četrdeset i devet godina dovršavanja ulice i zida u tjeskobnim vremenima, kako je utvrdio Daniel.

Znaj dakle i razumij: od časa kad izađe riječ da se Jeruzalem opet obnovi i sagrađi do Pomazanika, Kneza, bit će sedam tjedana i šezdeset i dva tjedna; trg će opet biti sagrađen, i zidine, i to u teškim vremenima. Daniel 9,25.

Svi se proroci međusobno slažu, a i „teška vremena“ iz Daniela također se prepoznaju u odlomku iz Early Writings koji smo razmatrali.

„U to vrijeme, dok se djelo spasenja privodi kraju, nevolja će dolaziti na zemlju, i narodi će se gnjeviti, a ipak će biti zadržani kako ne bi spriječili djelo trećega anđela. U to će vrijeme doći ‘kasna kiša,’ ili okrjepa od prisutnosti Gospodnje, da da snagu silnome glasu trećega anđela i pripravi svete da opstanu u razdoblju kada će biti izliveno sedam posljednjih zala.” Early Writings, 85.

Nastavit ćemo ovo proučavanje u sljedećem članku.

„Sve dok oni koji ispovijedaju istinu služe Sotoni, njegova će paklena sjena zaklanjati njihove poglede na Boga i nebo. Bit će kao oni koji su izgubili svoju prvu ljubav. Ne mogu promatrati vječne stvarnosti. Ono što je Bog pripremio za nas prikazano je u Zahariji, u 3. i 4. poglavlju te u 4,12–14: ‘I odgovorih opet i rekoh mu: Što su te dvije maslinove grane koje kroz dvije zlatne cijevi izljevaju iz sebe zlatno ulje? A on mi odgovori i reče: Ne znaš li što su to? I rekoh: Ne, gospodaru moj. Tada reče on: To su dva pomazanika koji stoje uz Gospodara sve zemlje.’“

„Gospodin je pun izvora. U Njega nema nikakva nedostatka sredstava. Zbog našega pomanjkanja vjere, naše zemaljskosti, našega ispraznog govora, našega nevjerovanja, koje se očituje u našem razgovoru, oko nas se skupljaju tamne sjene. Krist se ni riječju ni karakterom ne otkriva kao Onaj koji je sav uresan i najizvrsniji među deset tisuća. Kada se duša zadovoljava time da se uzdiže k taštini, Duh Gospodnji može malo učiniti za nju. Naš kratkovidni pogled promatra sjenu, ali ne može vidjeti slavu koja je iza nje. Anđeli zadržavaju četiri vjetra, prikazana kao gnjevan konj koji nastoji izmaknuti i jurnuti preko lica cijele zemlje, noseći na svom putu razaranje i smrt.“

„Zar ćemo spavati na samome rubu vječnoga svijeta? Zar ćemo biti tromi i hladni i mrtvi? O, kad bismo u svojim crkvama imali Duha i dah Božji udahnut u Njegov narod, da stane na svoje noge i živi. Trebamo uvidjeti da je put uzak i vrata tijesna. Ali kad prođemo kroz tijesna vrata, njihova širina nema granica.” Manuscript Releases, volume 20, 217.